

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา เป็นวัย เริ่มแรกของการที่จะ เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ซึ่ง เราสามารถจะปลูกฝังในสิ่งที่ดีงามต่าง ๆ ได้ง่าย เพื่อเสริมสร้างให้เป็นพลเมืองที่ดีของประเทศชาติต่อไปในอนาคต นักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษานี้ เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว ก็จะ เริ่มเข้าสู่วัยที่เป็นเยาวชน ซึ่งในปีพุทธศักราช 2528 นี้ องค์การสหประชาชาติได้มีมติประกาศให้เป็นปีเยาวชนสากล โดยเน้นให้เยาวชนได้ตระหนักถึงความสำคัญที่จะมีบทบาททั้งในด้านการพัฒนาตนเอง พัฒนาชุมชนและพัฒนาประเทศ และได้มีคำขวัญสำหรับ เยาวชนดังนี้

- : ร่วมแรงแข็งขัน (PARTICIPATION)
- : ช่วยกันพัฒนา (DEVELOPMENT)
- : ใฝ่หาสันติ (PEACE) (อุไรวรรณ พิชิตกุล, บรรณาธิการ 2527:4)

เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า เด็กและ เยาวชน เป็นทรัพยากรที่สำคัญของประเทศ และถือว่าเป็นขุมกำลังอันสำคัญต่อการพัฒนาประเทศในอนาคต ทั้งในด้านเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม ซึ่งการวางแผนพัฒนาประเทศกับการพัฒนาทรัพยากร จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องกระทำควบคู่กันไป (Vernn 1964 : 151) ในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์นี้ได้ว่า โรงเรียนประถมศึกษา เป็นสถาบันที่สำคัญยิ่งที่จะ เป็นผู้พื้นฐานในการพัฒนา เด็กหรือ เยาวชนให้มีคุณภาพในทุก ๆ ด้าน คือ พัฒนาทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ซึ่งสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการพลศึกษาที่มุ่งสร้างคนใหม่สมรรถภาพทุกด้าน คือ พัฒนาการทางด้านร่างกาย สมอง อารมณ์ และสังคม เพื่อที่จะได้มีชีวิตอยู่ได้อย่างดีที่สุด ทั้งในขณะที่เป็นนักเรียนและหลังจากออกจากโรงเรียนไป ประกอบอาชีพ (สารवल รัตนจารย์ 2520 : 1-3) อีกทั้งวิชาพลศึกษาก็

ยัง เป็นหนึ่งในองค์ของการศึกษา ซึ่งประกอบด้วย พุทธิศึกษา จริยศึกษา พลศึกษา และหัตถศึกษา และมีบทบาทสำคัญในแผนการศึกษาแห่งชาติของไทย เรื่อยมา จนถึงแผนการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน คือ แผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับพุทธศักราช 2520 ซึ่งกำหนดจุดมุ่งหมายของการศึกษาไว้ในหมวดที่ 1 ข้อที่ 6 ดังนี้ "ให้มีบุคลิกภาพที่ดี มีสุขภาพอนามัยสมบูรณ์ ทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ" และในหมวดที่ 6 ข้อที่ 51 ได้กำหนดไว้ว่า "รัฐพึงจัดการพลศึกษาในทุกระดับการศึกษา และพึงจัดให้แก่ประชาชนทั่วไปด้วย เพื่อเสริมสร้างและให้เกิดความสำนึกในคุณค่าของการกีฬา สุขภาพอนามัย และกิจกรรมการพักผ่อน" (แผนการศึกษาแห่งชาติ 2520 : 15)

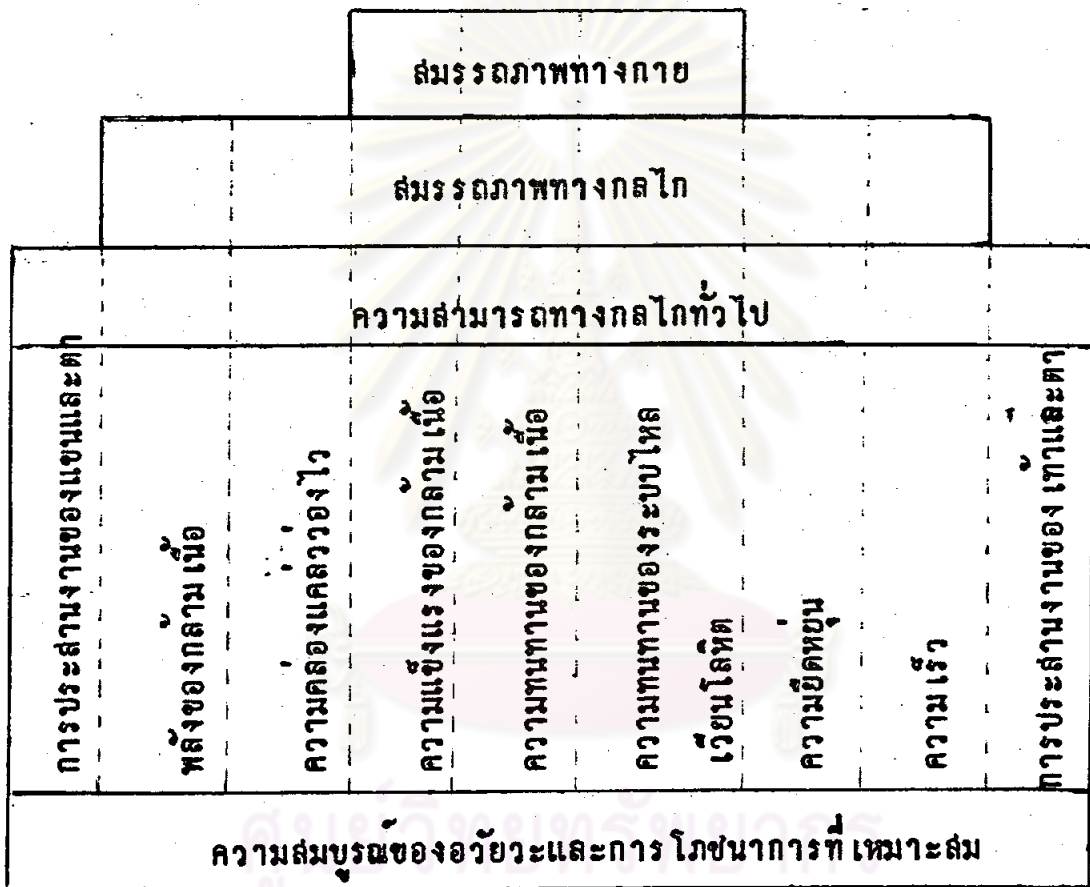
ฉะนั้น จะเห็นได้ว่าพลศึกษา เป็นหัวใจสำคัญในการที่ส่งเสริมให้เด็ก และเยาวชนได้มีการ เจริญเติบโตทางด้านขนาด และพัฒนาการทางด้านการทำงาน ของอวัยวะในร่างกายทุกส่วนให้ดียิ่งขึ้น โดยเฉพาะความสามารถในการแสดงออก ทางด้านทักษะการ เคลื่อนไหว ดังที่ แมคเคนซี (Mackenzie 1968 : 18) ได้กล่าวไว้ว่า มนุษย์เราใช้การ เคลื่อนไหว เป็นองค์ประกอบหลักของการ เข้าร่วมกิจกรรมทุกประเภทไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมในการดำรงชีพ หรือการ เล่นกีฬา ทักษะของเด็ก เหล่านี้จะต้องอาศัยกล้ามเนื้อมัดใหญ่ ๆ ของลำตัว แขน ขา ในการทำงาน ประสานกันอย่างมีประสิทธิภาพถูกต้อง และต่อเนื่องกัน (Latchaw and Egstrom 1969 : 10) ซึ่งผลจากการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ของเด็ก เหล่านี้ก็คือ ความสามารถทางกลไกของเด็กนั่นเอง จรวช แก่นวงษ์คำ และ อุดม พิมพา (2516 : 32) ให้ความหมายของความสามารถทางกลไกของ ร่างกายว่า หมายถึง ความสามารถของร่างกายที่เกี่ยวกับการ เคลื่อนไหว เพื่อทำ กิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง หรือหลายกิจกรรมร่วมกัน ซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นความสามารถ ในการทำงานร่วมกันของระบบประสาท และระบบกล้ามเนื้อของอวัยวะต่าง ๆ ในการปฏิบัติกิจกรรมซึ่งมีองค์ประกอบที่มีผลต่อการ เรียนทักษะทางกลไกอยู่ 10 ประการ คือ

1. ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ (Muscular Strength)
2. พลังงานที่นำมาใช้ (Dynamic Energy)

3. ความสามารถในการ เปลี่ยนแปลงทิศทาง (Ability to Change Direction)
4. ความคล่องตัว (Agility)
5. การมองเห็นรอบข้าง (Peripheral Vision)
6. สายตาดี (Good Vision)
7. มีความตั้งใจ (Concentration)
8. ความสามารถในการบิดงอตัว (Flexibility)
9. จังหวะเวลา (Timing)
10. การประสานงานของอวัยวะต่าง ๆ (Coordination)

เนื่องจากคำว่า สมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness) สมรรถภาพทางกลไก (Motor Fitness) และความสามารถทางกลไก (Motor Ability) ทั้ง 3 คำนี้เป็นคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันมาก และยังมีผู้เข้าใจผิดคิดว่าคำทั้งสามมีความหมายเหมือนกัน จนทำให้เกิดความสับสนในการใช้คำต่าง ๆ เหล่านี้ ดังนั้น คลาร์ค (Clarke 1967 : 202 - 203) จึงได้อธิบายความหมายและองค์ประกอบของคำว่า สมรรถภาพทางกาย สมรรถภาพทางกลไก และความสามารถทางกลไกไว้อย่างชัดเจน ดังแสดงในแผนภูมิ (ในหน้า 4)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

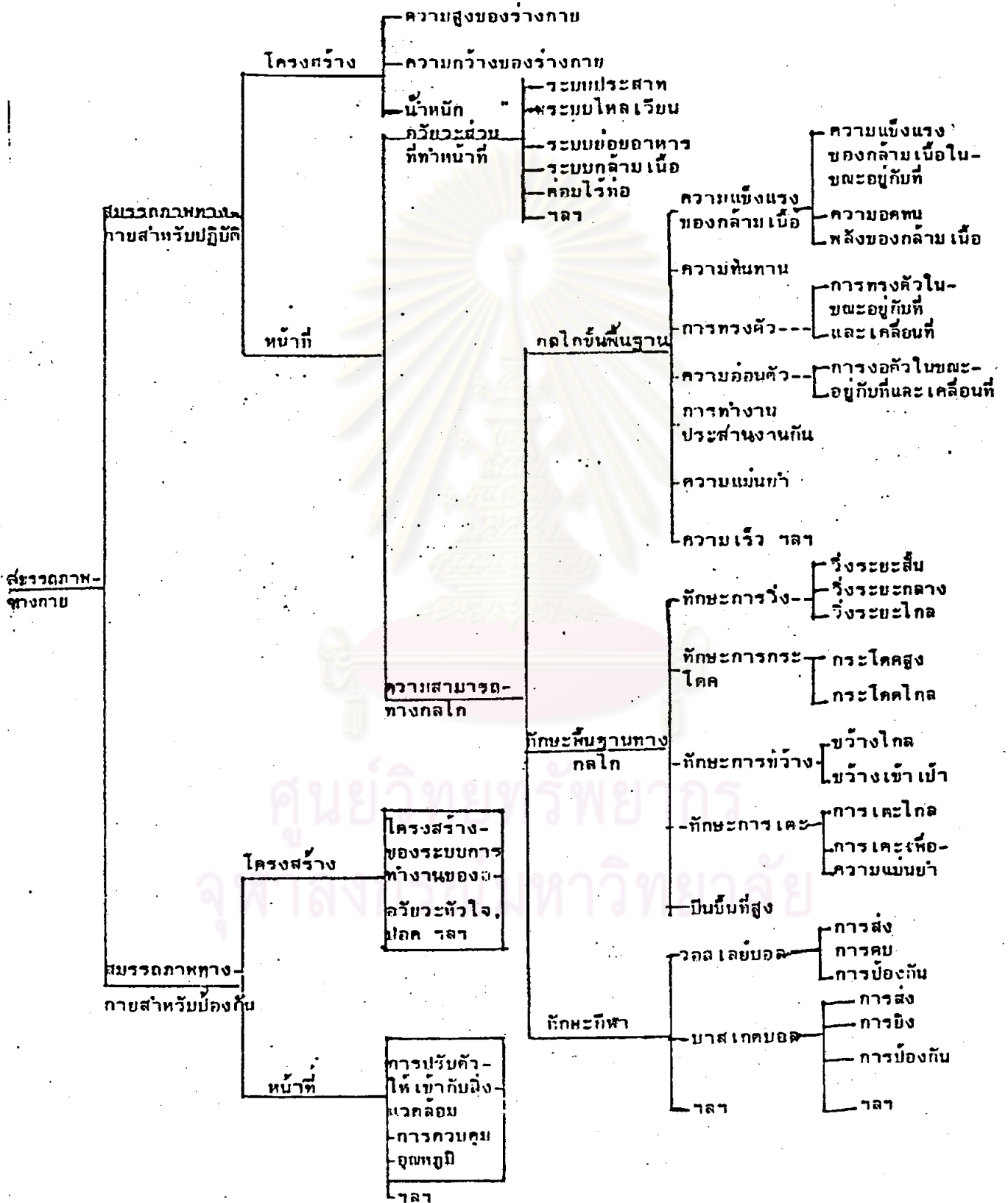
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สรุปได้ว่า สมรรถภาพทางกาย และสมรรถภาพทางกลไกต่างก็หมายถึง สมรรถภาพของการทำงานของอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย และต่างก็เป็นองค์ประกอบของความสามารถทางกลไกทั่วไป กล่าวคือ สมรรถภาพทางกายประกอบด้วย ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ (Muscle Strength) ความทนทานของกล้ามเนื้อ (Muscle Endurance) และความทนทานของการไหลเวียนโลหิต (Circulatory Endurance) เท่านั้น หากรวมพลังของกล้ามเนื้อ (Muscular Power) ความเร็ว (Speed) ความคล่องแคล่วว่องไว (Agility) ความยืดหยุ่นตัว (Flexibility) เข้าด้วยจึงเรียกว่า สมรรถภาพกลไก (Motor Fitness) และถ้ารวมการประสานงานของแขนกับตา (Arm-eye Coordination) และการประสานงานของเท้ากับตา (Foot-eye Coordination) เข้าด้วยแล้วจะเป็นความสามารถทางกลไกทั่วไป (General Motor Ability)

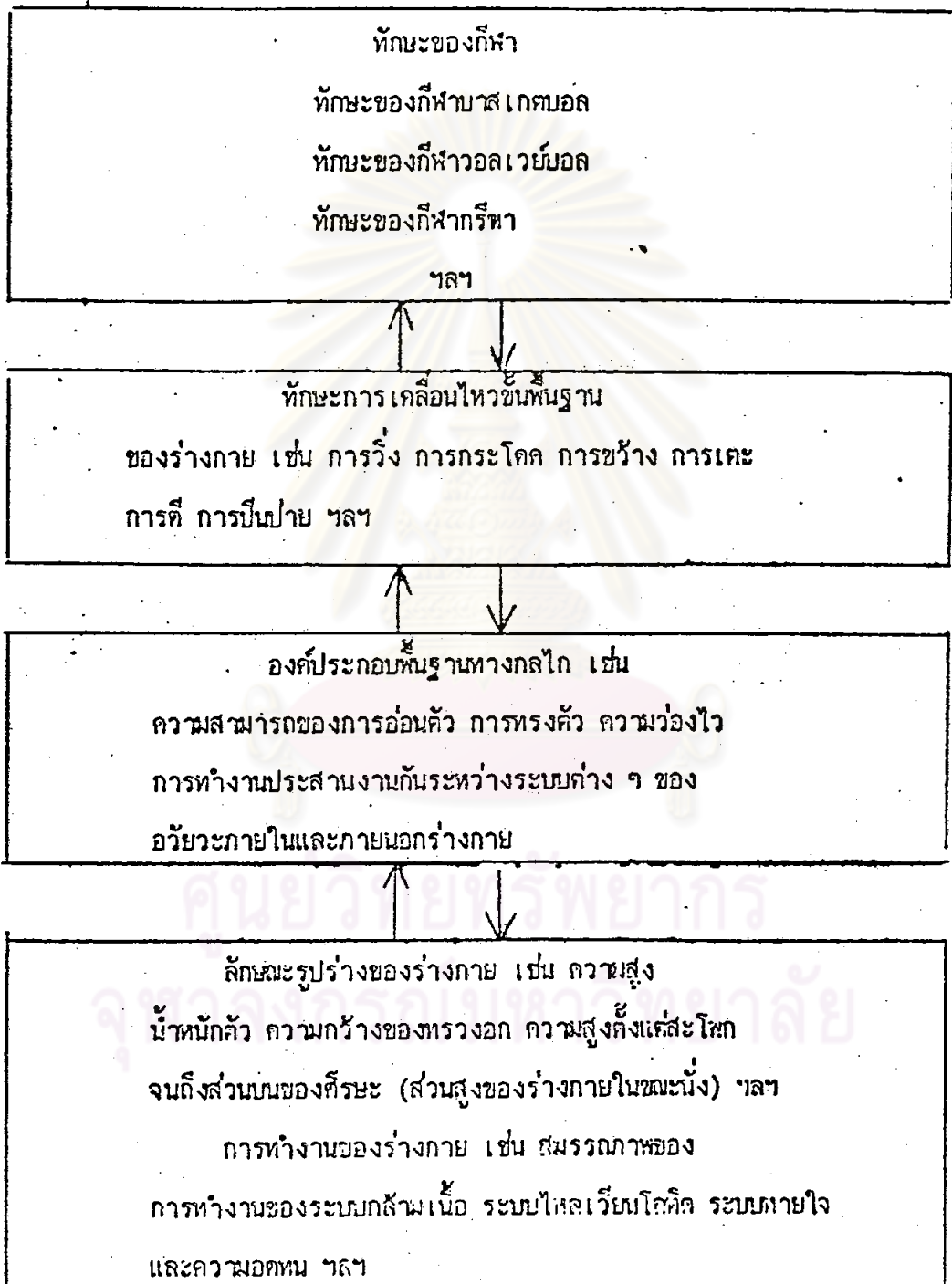
มัทซึอระ (Matsuura 1981 : 73) ได้แสดงให้เห็นโครงสร้างของสมรรถภาพทางกาย ดังนี้คือ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โครงสร้างสมรรถภาพทางร่างกาย

มัทซึอูระ (Matsuura 1981 : 155 อ้างอิงจาก Larson) ให้อธิบายถึงองค์ประกอบของความสามารถทางกลไกของร่างกายว่า

จะเห็นได้ว่า ความสามารถทางกลไก เป็นตัวบ่งชี้ถึงการพัฒนาการทางด้านร่างกายของบุคคล ในการใช้อวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายในการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันว่ามีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใด ซึ่งถ้าหาก เด็กหรือ เยาวชนของประเทศใดมีความสามารถทางกลไกที่ดี ย่อมแสดงให้เห็นถึงความเจริญพัฒนาของประเทศนั้น ๆ ด้วย ผู้วิจัยได้สังเกตเห็นถึงความสำคัญของความสามารถทางกลไกของเด็กชั้นประถมศึกษา เป็นอย่างยิ่ง เพราะ เด็ก เหล่านี้จะต้องเติบโตเป็นผู้ใหญ่ และเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติต่อไปในอนาคต ซึ่งความสามารถทางกลไกนี้สามารถส่งเสริมให้เด็ก และ เยาวชนได้โดยผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหลาย อันได้แก่ ครูพลศึกษา ครูอื่น ๆ และผู้ปกครอง เป็นต้น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความสามารถทางกลไกของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 4 , 5 และ 6 สังกัด กรุงเทพมหานคร โดยเน้นความสามารถทางกลไกในทักษะการวิ่ง การกระโดด และการขว้าง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถทางกลไกของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 4 , 5 และ 6 ของโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางกลไกของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 4 , 5 และ 6 ของโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร

สมมุติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนชาย และหญิง มีความสามารถทางกลไกรวมไม่แตกต่างกัน
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 4 , 5 และ 6 มีความสามารถทางกลไกรวมไม่แตกต่างกัน
3. นักเรียนชาย และหญิง ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 4 , 5 และ 6 มีความสามารถทางกลไกรวมไม่แตกต่างกัน

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นตัวแทนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 , 5 และ 6 ของโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ในภาคปลายปีการศึกษา 2528
2. สภาพทางด้านร่างกายของกลุ่มตัวอย่างที่เข้ารับการทดสอบ อยู่ในสภาพที่ไม่แตกต่างกัน
3. สถานที่ที่ใช้ในการทดสอบ ไม่มีผลทำให้ผลการทดสอบแตกต่างกัน
4. ผู้วิจัยไม่ควบคุมตัวแปรในเรื่อง อาหาร อารมณ์ และการพักผ่อนของกลุ่มตัวอย่างก่อน หรือระหว่างการทดสอบ

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชาย และหญิงที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 , 5 และ 6 ปีการศึกษา 2528 ของโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,440 คน ประกอบด้วยนักเรียนชาย 720 คน นักเรียนหญิง 720 คน
2. ในการวิจัยครั้งนี้ใช้แบบทดสอบความสามารถทางกลไกที่ผู้วิจัยปรับปรุงใหม่ ประกอบด้วยรายการดังต่อไปนี้
 1. ยืนกระโดดไกล (Standing Broad Jump)
 2. กระโดดไป - กลับ ด้านข้าง (Side Step)
 3. ขว้างลูกซอฟท์บอลไกล (Softball Throw)
 4. วิ่ง 5 นาที (Five Minutes Distance Run)

ความจำกัดของการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้ อาจมีความคลาดเคลื่อนได้ในการดำเนินการวิจัย เนื่องจาก ผู้วิจัยไม่สามารถควบคุมอุณหภูมิของอากาศในแต่ละวันที่ทำการทดสอบ

ได้ รวมทั้งอารมณ์ และความสนใจของกลุ่มตัวอย่าง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงความสามารถทางกลไกของนักเรียนชาย และหญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4,5 และ 6 ของโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร
2. ทำให้ทราบถึงความแตกต่างของความสามารถทางกลไกของนักเรียนชาย และหญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4,5 และ 6 ของโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในแต่ละระดับชั้นต่อไป
4. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัย เรื่องที่เกี่ยวกับความสามารถทางกลไกต่อไป

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ความสามารถทางกลไก หมายถึง ความสามารถของร่างกายในการเคลื่อนไหวโดยมีองค์ประกอบของสมรรถภาพทางกาย สมรรถภาพทางกลไก และการทำงานร่วมกันของระบบประสาทกับกล้ามเนื้อ ช่วยให้เกิดการเคลื่อนไหวอย่างมีประสิทธิภาพ

นักเรียน หมายถึง ผู้ที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4,5 และ 6 ของโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ประจำปีการศึกษา 2528